

Juny de 2014, núm. 87

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

L'estima per damunt de la crisi

Durant els darrers set anys i com a conseqüència del patiment i l'angoixa per la incertesa que la crisi econòmica està provocant, hi ha prou parelles que, després d'haver copsat la crida de Déu a formar una família, es fan enrere per la impossibilitat de viure juts i mantenir-se amb els exigus ingressos de que disposen.

La dificultat és gran si considerem que les despeses els faran present l'assumir una hipoteca per poder comprar un pis o prendre la responsabilitat de pagar un lloguer cada mes per fer realitat la seva llar.

Cal tenir clar que l'amor autèntic, el tenir l'altre com el més important de la teva vida i voler dedicar-te a ell de manera conscient i lliure per sempre i de forma exclusiva i que això esdevingui de manera recíproca, no és res més que la crida de Déu a formar família entre els dos; i que pel cristians la manera de santificar aquesta unió rebent la Gràcia de l'Esperit Sant és celebrar el sagrament del matrimoni.

I, doncs, les despeses que comporta la boda i l'organització de la vida en comú? Aquí és on, la incertesa de no saber si demà continuaran tenint feina els dos membres de la parella, fa que es reculi i es deixi de banda.

Però l'amor que Déu ens fa sentir (una espurna d'ell mateix que és l'Amor) va acompanyat dels ajuts necessaris i les forces per sortir-se'n. Cal utilitzar la imaginació, viure des de l'austeritat i tirar endavant.

La celebració fastuosa de la boda és quelcom totalment prescindible. Rebre el sagrament, ho saben ben bé aquells que s'atansen a ells, no té preu (tot i aportar quelcom per les despeses ocasionades al temple on es realitzi, que si és en la pròpia parròquia són minses), iniciar, però, la convivència que certament presenta moltes dificultats per la qüestió de l'habitatge, la despesa pels mobles,... tot plegat, no seria el moment de poder iniciar una vida plena i autèntica, anant al fons del que volem i passant de les formes, acceptant la realitat i prescindint d'allò que ens obstaculitza?

(Segueix a la pàgina següent)

(Ve de la pàgina anterior)

Hi ha una sortida que, a més a més, ens ajudaria a conciliar la convivència entre les generacions: en una gran quantitat de casos, i cada cas és un món que els interessats haurien de valorar i estudiar amb atenció, no seria possible que la nova parella es quedés a conuiu a casa dels pares d'un d'ells? S'enriquieren les persones per la donació-acceptació que es produiria, la necessitat de sortir d'un mateix, l'haver de compartir i conuiu, el poder, quan aparegueren els fills (nets), viure's de prop les tres generacions,... Certament no és cap invent i fins no fa gaire es produïa... Certament, també, hi ha famílies que ho tenen més difícil per l'extrema petitesa dels pisets on viuen, els quals no reuneixen les condicions per encabir més persones de les que ja hi ha, o pels ritmes de vida o els caràcters que no són compatibles,... cadascú, però, pot reflexionar el seu cas.

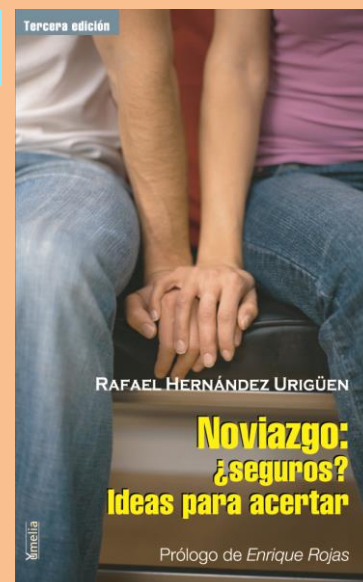
J.L. i S.S.

Què tenim per llegir

Noviazgo: ¿Seguros? Ideas para acertar, Rafael Hernández Urigüen, EIUNSA (2008). Aquest és un llibre de divulgació escrit per un sacerdot que és professor universitari que s'adreça als joves que han iniciat una relació de parella des del compromís vers la formació d'una família, el nuviatge. En ell presenta la visió cristiana del que és la relació entre l'home i la dona d'una manera senzilla, directa, dialogada i divulgativa. Aquest llibre va sorgir dels seminaris que va dirigir durant, 10 anys, amb estudiants de diverses universitats i facultats del País Basc. Els temes que tracta són els que van anar sorgint en ells a partir de les aportacions dels participants, així es parla de l'egoisme, la veritat i la sinceritat en les relacions, l'intervencionisme i absorció de les mares, el geni de la persona, la complementarietat, la pregària, els dubtes que sorgeixen davant la boda, la formació que cal per créixer com a persona,...

Està prologat pel catedràtic de psiquiatria Enrique Rojas, el qual ha dit *“em sembla d'una gran pedagogia el que ha escrit l'autor d'aquest llibre, joves de diferents edats i procedències parlen, comenten, diuen, subratllen, es fiquen d'acord i plantegen desacords sobre la totalitat d'aquest gran tema que és el món de l'amor. Quan l'amor arriba pot ser cec, quan marxa, però, és molt lúcida. Aquí està la importància d'encertar en l'elecció i aquest em sembla que és un assumpte central.(...) El llibre té frescor, llibertat, realisme, expressions directes del que se sent al carrer,..."*

Núria i Pau

Moments de saviesa

El amor apasionado parece tener como gran objetivo la unión permanente con otra persona. Ningún verdadero enamorado aceptaría, mientras está sintiendo su pasión, que ésta es efímera. No mienten al hacer afirmaciones trascendentes, al repetir tanto la palabra eternidad, total, único, siempre. La dificultad está en convertir esta pasión en el argumento de una vida.

José Antonio Marina
Escuela de parejas

Per formar-nos

Creats junts l'home i la dona, Déu vol que siguin l'un per a l'altre. La Paraula de Déu ens ho fa entendre amb diverses traves del text sagrat: «No està bé que l'home estigui sol; li farà qui li faci costat per ajudar-lo» (Gn 2,18). Cap dels animals no pot ser un company adequat per a l'home (Gn 2,19-20). La dona que Déu «afaiçona» de la costella extreta de l'home, provoca de part d'aquest, quan li és presentada, un crit d'admiració, una exclamació d'amor i de comunió: «És os dels meus ossos i carn de la meua carn» (Gn 2,23). L'home descobreix la dona com un altre «jo», de la mateixa humanitat.

L'home i la dona són «l'un per a l'altre», no perquè Déu els fes «a mitges» o «incomplets». Els va crear per a una comunicació de persones, en la qual cadascun pot ser «ajuda» per a l'altre, ja que alhora són iguals com a persones («os dels meus ossos...») i complementaris com a masculí i femení. En el matrimoni, Déu els uneix de manera que, formant «una sola carn» (Gn2,24), puguin transmetre la vida humana: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra» (Gn 1,28). Transmetent la vida humana als seus descendents, l'home i la dona, com esposos i pares, col·laboren d'una manera única a l'obra del Creador.

Catecisme de l'Església Catòlica, n° 371-372

Ens trobem amb la vocació a l'amor i, alhora, la vocació al matrimoni com aquella crida que Déu fa als cònjuges per tal que es dediquin mútuament, per a sempre, a ser-ne ajuda l'un per l'altre. Veiem com neix aquesta crida i aquesta atracció recíproca, en trobar-se, en conèixer-se es descobreixen i troben en l'altra persona, mitjançant el sobresalt interior que experimenten, la necessitat de sortir d'un mateix per anar al seu encontre i la voluntat de dedicar-se a ella per sempre perquè en ella troben a qui és el més important de la pròpia existència i descobreixen la complementarietat que els hi faltava.

Així esdevé el naixement d'una nova família, els nous (que és el que vol dir la paraula nuvis) hauran d'anar coneixent-se, mostrant-se a l'altre tal com s'és, sense donar lloc a la mentida, la falsedat, l'engany,... per tal que la decisió pugui ser autèntica, fomentant aquesta descoberta en el respecte i l'atenció, fins a arribar a madurar la decisió definitiva d'entregar-se l'un a l'altre plenament i de forma total al decidir ser-hi ú i formar una família.

Si navegues per Internet...

Des d'aquest blog es pretén ajudar a la formació pastoral dels laics en els diferents aspectes de la vida cristiana, donant a conèixer el missatge del Crist per tal que cadascú el transformi en guia per a la pròpia vida. Tenen especial interès els apartats **d'espiritualitat matrimonial**, **vida matrimonial** i **preparació per a nuvis**. Està dirigit pel P. José Ramón Martínez Galdeano, S.J. i amb ell col·laboren laics de la parròquia de San Pedro de Lima.

Mercè i Salva

<http://formacionpastoralparalaicos.blogspot.com.es>

De cine!

Una historia sobre dos extraños. Uno, algo más extraño que el otro...

Adam

Títol: Adam

País: EE.UU., 2009 (99')

Director: Max Mayer

Música: Christopher Lennertz

Fotografia: Seamus Tierney

Intèrprets: [Hugh Dancy](#), [Rose Byrne](#), [Frankie Faison](#), [Peter Gallagher](#), [Amy Irving](#), [Mark Linn-Baker](#), [Peter Gallagher](#)

Síntesis: Ens planteja la temàtica de l'enamorament i l'arriscat que pot ser l'amor quan ens desconcertem pels perills que provoquen els errors de comunicació.

A partir de la vida d'Adam, la qual està plena d'aquestes dificultats comunicatives, ell té la síndrome d'Aspergen, la pel·lícula ens presenta com pot néixer l'amor i com aquest ens pot treure dels nostres tancaments. Beth, escriptora infantil i professora, es va a viure a l'edifici d'Adam que ha viscut tota la seva vida protegit de qualsevol contingència i que té una capacitat intel·lectual increïble que el permet conèixer temes més enllà de la seva professió, enginyer electrònic, però que, tot i ser brillant, viu solitari immers en comportaments metòdics, exageradament sincer, poc delicat i incapaç de detectar el que senten els qui té al voltant. La relació entre els dos protagonistes ens presenta un amor creixent que dóna peu a situacions humorístiques i a d'altres carregades de tensió per ser ells tan diferents.

És una comèdia romàntica plena, a besar, de sentiment i poesia que en un segon pla va guarnint-se de paral·lelismes literaris, com el que planteja la protagonista al veure's com el Príncep d'Antoine de Saint-Exupery en la seva relació amb el pilot i que la sorprèn al copsar, després, que ella realment és aquest darrer, o la que es planteja entorn al nom del protagonista. Així mateix apareixen d'altres històries secundàries com la del pare de Beth que es resolen encertadament.

Maria Lluïsa i Joan

El Papa Francesc oferí aquesta pregària als nuvis en la seva trobada amb milers d'ells a la Plaza de Sant Pere, el 14 de febrer de 2014, Sant Valentí (el Papa vol enfortir el sentit cristià d'aquesta festa).

Pel Papa Francesc és possible lliurar-se en compromís permanent a una sola persona, l'escollida, l'estimada. Francesc, en les seves amoroses paraules als nuvis respongué tres grans interrogants que moltes parelles es fan al llarg del seu nuviatge: es possible estimar-se per sempre? Com viure junts? Com celebrar bé el nostre matrimoni?

Per això, volent que els nuvis tinguin sempre la presència i l'amor de Déu en la seva vida, els convidem a pregar parafrasejant el Pare nostre: "Senyor, doneu-nos el nostre amor de cada dia!". Nuvis, feliç creixement en el compromís i en l'amor, i, tant de bo aviat, feliç casament. Que l'amor permanent us dugui a la felicitat.

*Sí quiero,
claves para un matrimonio feliz.*

Material estructurado en 12 videos (en dos DVD) y un libro que los desarrolla, del cual son autores Alfonso Basallo y Teresa Díez. En la edición y producción han intervenido Producciones Goya y Editorial Casals.

Es recomendable utilizarlo:

- para mostrar la familia a grupos de adolescentes y jóvenes,
- con las parejas que inician su noviazgo para favorecer el diálogo entre ellos,
- con matrimonios para revisar el camino que han hecho y llevarlo al ideal,
- como material de comentario en los grupos de matrimonio.

*"Senyor, doneu-nos avui
el nostre amor de cada dia"*

*Déu Pare, font de l'Amor
Obre els nostres cors y les nostres ments
per reconèixer en tu l'origen
i la meta del nostre camí de nuvis.
Jesucrist, espòs estimat,
ensenya'ns la vida
de la fidelitat i del respecte,
mostra'ns la veritat dels nostres afectes,
fes-nos disponibles al do de la vida.
Esperit Sant, foc de l'amor,
encén en nosaltres la passió pel Regne,
la valentia d'assumir
decisiones grans i responsables,
la saviesa de la tendresa i del perdó.
Déu, Trinitat d'Amor,
guia les nostres passes.
Amén*

Unas palabras sobre el amor en la pareja

¿Hay algún truco, receta o consejo infalible para garantizar que una relación de pareja dure? Probablemente no.

Es una pregunta de difícil contestación, que nos planteamos a menudo buscando una explicación a la dolorosa realidad de muchas parejas cuya relación se ve truncada por diferentes circunstancias y moti-

vos, y a veces, incluso, hasta sin aparente motivo.

El amor en una pareja es algo dinámico, que está en continua evolución y que, al igual que el vino, se va enriqueciendo y adquiriendo un color y un aroma especial si sabemos cuidarlo con cariño.

Por un lado está rodeado de un cierto halo de “misterio”: No sabemos por qué motivo nos fijamos en una persona y no en otra, aunque sí podríamos decir muchas razones concretas, pero en el fondo es un auténtico misterio que sucede en la vida de las personas y que precisa después de nuestro consentimiento para con-

firmarse. Ahí ocurren muchas cosas pero la esencia del amor y el origen de esa “chispa” es un regalo, una bendición y un don que se nos ofrece para ser compartido.

El evangelio nos dice que “*donde hay amor allí está Dios*”. El amor entre dos personas es y puede ser un espacio desde donde el Creador habla al mundo.

Por otro lado, el amor de pareja es el fruto de una relación interpersonal. Desde que nacemos aprendemos a relacionarnos con los padres y toda la familia, y después surgen las relaciones externas en un proceso que va desde la dependencia en todos los sentidos hasta la independencia y autonomía personal. Y en base a todas esas relaciones y la forma en la que se nos han transmitido, resulta un aprendizaje o vivencia de valores y amor, que reflejaremos sin duda en todas nuestras relaciones. De alguna manera somos lo que las personas significativas que han caminado

misos y generosidad serán los ingredientes que irán conformando y definiendo poco a poco la relación de pareja: relación de amor, que es expresión de la presencia de Dios.

Fernando e Itziar

Relleu a la Delegació D. de Família i Vida del nostre bisbat

Quan estàvem començant a confeccionar aquest número del nostre butlletí, just en haver fet l'entrega del darrer, ens sorprengué la notícia que venia del nostre bisbat: El Sr. Bisbe procedia al relleu dels delegats anomenant la Tesa Corbella i l'Emilio Reimat com a nous responsables de la pastoral de la família i de la vida en la nostra diòcesi.

Els dos són pares de dos noies i un noi, i, a banda de les seves ocupacions professionals, han estat durant vint anys implicats en l'Escola de Pares del col·legi Claver, han format part de l'equip d'acollidors de promesos de la Delegació en el CPM i, des de fa deu, han estat membres de l'Equip de Coordinació de la Delegació; també, en una

acció pastoral senzilla però de gran transcendència, han estat organitzadors de les Pasqües Familiars.

Per la seva banda, a la Blanca Roca i el Juan Luis Salinas els hem de reconèixer l'haver dedicat, des de la Delegació, 17 anys a la pastoral vers les famílies (els deu darrers com a delegats diocesans).

Aquesta notícia, doncs, no suposa un trencament, sí, però, renovació i empenta nova per tal de continuar endavant atenent les necessitats de sempre i atansant-nos, cada cop més, al Crist que és Déu, tot ajudant a fer-ho a les famílies del nostre voltant.

Els nostres temes

Per trobar parella entre l' enamorament i l'amor

És evident que el tema de formar parella és quelcom radicalment important i que afecta la vida sencera de la persona doncs la transforma i li permet arribar a la plenitud de l'ésser humà per la complementarietat, fent palès allò de *i tots dos formen una sola carn*. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn (Mc 10, 8), de manera que entre els dos fan un de *complet* al complementar-se.

Tot i que hem de tenir ben clar que el desig d'unir-se a l'altra persona és una crida que Déu ens fa a formar família amb ella, donat que hi ha un munt d'interrogants i que en definitiva, abans d'arribar a la unió, és un mateix que es troba sol davant la decisió, caldrà prendre mesures per tal de saber com respondre. En primer lloc el que s'ha de tenir en compte és la pregària directa amb Déu i el saber-se abandonar en les seves mans. També s'haurà de tenir molt diàleg amb la futura parella sobre qualsevol tema possible, sense restriccions, per tal de poder anar coneixent-se i

ajudar-se mútuament a donar la resposta a aquesta crida.

Tot i que la inclinació a trobar-se és un senyal de Déu, cal tenir molt clar que l'enamorament (que pot ser caduc) no és el mateix que l'amor, la clau del qual està en la voluntat lliure de la persona que decideix amar. En aquests moments ens pot ajudar a fer el discerniment el valorar la similitud que hi pugui haver a nivell d'edat, de creences, d'interessos culturals i de costums, l'estatus social,... i copsar la capacitat de poder-los compartir i conuiu amb ells. A més a més, també ens ajudarà la pròpia observació sobre aquests punts, de manera que cadascun dels membres de la parella pugui avalu-

luar:

- **si l'altre és creient**; té la seva importància perquè aquest aspecte conforma tota la manera de ser de la persona i la determina. Es pot aplicar a tots els aspectes de la vida i Pau ens ho recorda dient (és Paraula de Déu) *No us lligueu al jou dels infidels*.

Com poden anar juntes la justícia i la maldat? Què tenen en comú la llum i la tenebra?(2 Co 6,14) La resolució no és excoent, però difícilment trobaran punts per compartir i fer una vida en comú si un dels dos no considera la transcendència de la persona i el seu anar cap al Transcendent. Val a dir que, encara que cadascú dels membres de la parella tingui la responsabilitat d'educar l'altre i fer-lo créixer, cal partir d'un mínim d'acceptació i millor si ha arribat a néixer de nou.

- **la sinceritat que té;** si dóna voltes per amagar el seu passat o la seva vida, si es veu que està interpretant un guió que s'ha muntat per tal d'aparentar el que no és,... si davant situacions concretes amaga la veritat,... cal baixar-se d'aquest autobús. No és bona cosa edificar sobre sorra i sense fonaments sòlids, la convivència seria impossible perquè la confiança seria una quimera.

- **el respecte per les persones, la consideració que té vers el sexe contrari i el concepte de fidelitat que el futur cònjuge té en les relacions que estableix;** si hom hi troba que l'altre va darrera de qualsevol i que anteriorment ha estat surant en la superficialitat de les relacions que hi començava, es pot pressuposar que la relació amb un mateix no serà gaire diferent i esdevindrà una mena de façana aparent que amagarà un mar de desordres.

- **la relació, el tracte i l'afecte amb la família que ja té;** podrà tractar-te a tu amb la sensibilitat i la dolcesa que necessita la intimitat si no és capaç d'estimar i tenir cura dels que ja són família seva? Cal saber entendre les situacions i veure les causes que provoquen les diferents circumstàncies, però sempre es podrà veure un què en com ho viu.

- **si és una persona treballadora i amb il·lusions;** quan hom està il·lusionat en la vida té capacitat d'assumir tasques i projectes, a qualsevol nivell, que l'enriqueixen i fan viure millor als del voltant. Això, a més a més, és un element que permet compartir la vida amb la parella. La cosa canvia quan hom fuig d'estudi, o més ben dit de la feina, esdevenint una persona morta i sense esme. Per una altra banda, si se és responsable, és un deure cercar el necessari pel manteniment de la família. *De fet, quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta norma: "Qui no vulgui treballar, que no mengi"* (2 Ts 3,10).

- **si és una persona prou madura;** aquest aspecte és molt important donat que és el que permet copsar si realment ja s'és adult per tal d'assumir la

formació d'una família amb la persona estimada. Qui no és madur, qui encara és depenent, no pot estimar i està incapacitat per a donar-se d'una manera plena i total, sense cap tipus de restriccions ni reserves, ni tampoc pot acollir perquè ell no està sencer i no és capaç de fer-ho. La maduresa ens parla de capacitat de responsabilitzar-se (donar resposta d'allò que n'és la pròpia competència), de la d'ésser coherent, d'esdevenir capaç de mantenir la paraula donada, de ser fidel, de ser capaç de cercar el bé de l'altre, de no voler d'altres coses quan hom ja ha aconseguit el bé més preuat,... Malauradament la immaduresa ens parla d'incapacitats per esdevenir adult i hem de copsar que hi ha qui cerca en una relació amorosa sentir-se acollit com si l'altre assumís el paper del pare o la mare del que encara depèn, després es troben que són més fills dels seus pares que pares dels fills que hagin pogut tenir.

- **si és materialista;** s'ha de copsar el grau de vinculació al que és material. Hi ha persones que no més viuen en funció del tenir, sentint-se, tot i que no siguin conscients, atrapats i esclaus del que posseeixen, valorant l'aconseguir tenir més,... i en molts casos enfonsades perquè d'altres en tenen més. Quan el material ocupa tota l'ànima no queda espai per l'amor; s'ha de veure en quina mida succeeix això i quina proporció d'ànima està afectada.

- **si és renyinosa i busca raons;** acostumen a ser persones que no han superat les ferides que la vida les ha produït i no han sabut, pogut o volgut passar pàgina superant la situació. Pot ser un símptoma de la seva incapacitat per a oblidar, fins i tot de la seva negativa a perdonar. Arrosseguen ressentiments que es manifesten en un malestar continu i en "*estar enfadades contra el món*", amb discussions, retrets, queixes i d'altres maneres de relacionar-se en les que sura l'enuig i la ràbia que, en acabar, desfan qualsevol tipus de convivència. Cal cercar ajut exterior a la parella, aquesta el que ha de fer és, com en els altres casos, pregar.

- **si és narcisista;** quan l'altre només pensa en ell mateix i es passa la vida mirant-se al mirall o difonent les seves preteses qualitats de les que està enamorat, difícilment atén els que hi ha a la bora i podem dir amb tota seguretat que no podrà estimar i

estar per l'altre, la seva parella, amb la que s'hauria de fer un... senzillament perquè només existeix ell.

Marits, estimeu les vostres mullers, tal com el Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat a la mort per ella (Ef 5, 25), això serveix tant per ell com per a ella, si no s'estima fins al moll de l'os no hi ha unió autèntica.

- **si té obsessions i la seva personalitat és malaltissa**; la salut mental dels individus és capital a l'hora de formar parella per tal que l'amor sigui autèntic i la nova família esdevingui reeixida i capaç d'assumir els reptes. Hi ha manifestacions obsessives, d'inseguretat extrema, d'exaltacions del propi ego, d'arrogàncies i opressió de l'altre, de... manifestacions que poden portar a un abús de poder i a refugiar-se en la pròpia força oprimint als que conviuen, tant si són abusos psicològics com físics, els quals trenquen i impossibiliten l'amor, i destrueixen la convivència. Comportaments que poden portar a l'abús i a la violència. La Paraula de Déu, aplicable a tots dos membres

de la parella ens diu: *També vosaltres, marits, sapigau conviure amb les vostres mullers tenint en compte que la seva naturalesa és més delicada;*

tracteu-les amb respecte, perquè són hereves amb vosaltres de la gràcia de la vida. Així res no destorbarà les vostres pregaries (1 Pe 3, 7). I això és veu, si la persona amb la que comences a relacionar-te d'una manera més exclusiva fa comentaris insultants contra tu, et desprestigia, parla amb despreci del teu sexe, et cosifica, et deixa de banda quan troba les seves amistats, no aprecia els teus dons físics, intel·lectuals, socials o espirituals, està obsessionada amb el control, l'ordre,... fins ofegar el temps que teniu per compartir... està clar que només es busca a si mateixa i tu pots acabar desenvolupant una depressió.

- **si té addiccions**; si en té addiccions hi ha un problema psicològic i de personalitat de base, més els que puguin anar-se'n formant a partir de la dependència, molts dels quals accentuaran el handicap mental. Si a més a més es nega a rebre ajuda professional, la situació és molt perillosa i no es donen les condicions mínimes per poder establir una unió. Si realment hi ha alguna possibilitat de sortir-se'n, se li ha d'acompanyar i recolzar, se li ha d'orientar i convèncer per tal que rebí ajuda tècnica que mai

podrà donar la parella (ningú no és profeta a casa seva).

- **si és afable amb els altres o actua amb prepotència**; el tipus de persona queda molt de manifest en el tracte amb la gent i en la capacitat de ser amable que hom pugui tenir, així com en l'estil amb el que es prenguin determinades situacions i la capacitat de relativitzar-les abans d'arribar a les mans, per molt que afectin l'amor propi

(que no és amor als altres). La irascibilitat pot donar-se en qualsevol de tots dos, evidentment, però, els que ho pateixen són més ells que elles. Hi ha persones colèriques que en la seva exasperació arriben a perdre totalment el control i poden arribar a la violència, tenint tendència a dominar els que els envolten, més quan més propers emocionalment, basant la seva relació en la por. Veient-lo en el moment en que es comença la relació i encara no s'ha arribat a compromisos fermes (el nuviatge, la finalitat del qual és per poder tenir temps per discernir adequadament), no s'ha de caure en el parany de pensar que se li podrà ajudar a canviar amb el temps, és impossible, de la mateixa manera que tampoc es pot racionalitzar el seu comportament, ni fer-li veure la situació. Aquella persona té un problema i abans d'intentar casar-se amb ningú hauria d'intentar resoldre-ho.

Al final, moltes vegades, es cerca parella en funció dels pares que s'han tingut (ja sia per

rebuig o per adhesió emocional a ells) cercant que el cònjuge compleixi aquestes expectatives. També és cert que la pròpia manera de ser fa que la persona amb la que es sintonitzi estigui en la mateixa ona, fent bo allò de "*Déu els crea i ells s'ajunten*". S'ha de tenir en compte que ningú no és perfecte i que sempre haurem de comprendre i acceptar l'altre i la seva manera de ser; és cadascú qui ha de mesurar on estableix el límit que pot assumir per tal que la convivència i l'amor siguin viables. Per sobre de tot, però, està la voluntat de Déu que fa possibles les situacions més inversemblants i escriu per línies tortes. Sempre cal, al final de tot, abandonar-se en les seves mans.

Blanca i Juan Luis